

SPLETNA POVEZAVA
 Rocca di Papa, 2. maja 2015
 Video posnetek 2222M (66')
Izumiti možnosti za mir

ZAČETNA STRAN

posnetek CHIARA v FIERA DI PRIMIERO

(znova posneti) Chiara: Ko je odpotovala večina meščanov, se je zdelo, da je tam gori vsega konec. Tiste prazne ulice, tista dolina, polna sonca, ki pa se mi je zdela kot truplo, vse me je spominjalo na tiste sladke sanje dveh mesecev marijanskega zanosa. Morda nisem gledala nazaj, ampak navzgor in nehote sem prosila Marijo, naj ponovi tu doli to svoje mesto.¹

Spominjam se, da sem bila v Švici v Einsiedelnu. Einsiedeln je mesto, v katerem je izredno lepo Marijino svetišče. Ko sem opazovala to svetišče od daleč z griča pred njim, s katerega sem dobro videla svetišče, ki ga je obkrožal zid, veliko travnikov s kravami, predelavo mleka, v svetišču pa veliko šol in podobno, se spominjam, da sem rekla: »Tudi mi bomo imeli mestece, a ne bo kot tole. To bo pravo moderno mesto s tovarniškimi dimniki,« tedaj smo mislili na tovarniške dimnike, »tudi s tovarnami, s podjetji, s šolami, s cerkvijo, z družinami, z vsemi.« To je bilo predvidevanje, ki se je konkretiziralo prav v Loppianu. Zdaj jih je v svetu 26, eno je lepše od drugega, vsako drugačno od drugega.²

CLAUDIO: Kakor nam je pravkar povedala Chiara, je danes veliko mestec Gibanja, so v različnih državah sveta. To so kraji miru, delavnice, v katerih je mogoče izkusiti edinost v različnosti: razlike med rodovi, kulturami, verstvi ...

Pozdrav vsem iz Rocca di Papa in dobrodošli na to spletno povezavo! (ploskanje)

Na tem našem potovanju se bomo srečali z raznimi skupnostmi Gibanja po svetu, ki pričujejo to edinost tudi v krajih, ki so pogosto kraji front, spopadov, trpljenja.

Pričevanje o zedinjenem svetu je v teh dnevih prišlo do OZN z nedavnim govorom Emmaus na generalni skupščini steklene palače v New Yorku.

Imenujem se Claudio, sem Italijan, študiral sem književnost in teologijo, delam v Centru Iginio Giordani in v uredništvu revije Nuova Umanità.

Tu v dvorani so predstavniki osemsto volonterjev, ki imajo svoje mednarodno srečanje v Castelgandolfu. Dobrodošli! (ploskanje)

Z nami je tudi nekaj predstavnikov iz Koreje in Kitajske. (ploskanje)

¹ Chiara Lubich: iz teme "Skupnostna duhovnost (IV. tema) – Prva dva vidika": govor, opravljen 5. oktobra 1997, 5. in 28. decembra 1997 – besedilo je enako.

² Chiara Lubich: 28. junija 2002 – intervju Luigija Bizzarrija za oddajo RAI 3 "Moje dvajseto stoletje", ki so ga predvajali 13. avgusta 2003.

Seveda nam lahko napišete, kakor običajno, med neposrednim prenosom svoje komentarje, pozdrave, nasvete ... preko sms 00 39 3428730175 ali elektronske pošte na collegamentoch@focolare.org, lahko vnesete svoje komentarje neposredno na našo spletno stran ali na facebook: Collegamento Ch.

Radi bi začeli z Loppianom, mestecem v Italiji blizu Firenc, zrastle na zemljišču, ki ga je podedoval Eletto, Vincenzo Folonari, Elin brat. Ta zgodba ima 50 let. Prislunhimo pripovedi družine Piazza, ki ga je pomagala graditi.

(glasba)

Agnese Balduzzi: V Loppianu sva 50 let, poročena 57 let, imava 7 otrok, 19 vnukov in skoraj dva pravnuka.

(glasba)

Tino je imel gradbeno podjetje in precej delavcev. Ko je spoznal Ideal, se je spremenilo ozračje v podjetju in bilo je v resnici izjemno.

Tino Piazza: Na nekem srečanju sem slišal, da nastaja v Toskani mestece. Bilo je leta 1964.

Iz posnetka 1965 (moški glas): Nedaleč od avtoceste na nizkih gričih nad Inciso Valdarno blizu Firenc je kot v mravljišču. Na območju, na katerem od vedno rastejo oljke in trte, gradijo mesto.

Tino: Živeli smo v Bergamu.

Agnese: Imela sva dobro družbo, lepo hišo, imela sem služkinjo, ki mi je pomagala pol dneva. Dobro nam je šlo. Toda imela sem to nekaj močnega v duši: če je v Božjem načrtu ... to mesto, ki je Chiari pri srcu. Zakaj tudi midva ne bi mogla narediti svojega dela? Giommi, ki je imel delež pri podjetju, je bil navdušen nad tem in smo odšli.

(glasba)

Tino: Takoj ko sem prišel, sem bil v resnici osupel nad zapuščenim terenom. Najbolj me je skrbelo, ker ni bilo vode.

Iz posnetka 1965 (ženski glas): Novo mesto, a ne samo zaradi stavb, ampak novo zaradi novih meščanov, katerih skupno življenje temelji na evangeljskem zakonu.

(glasba)

Tino: Zelo lepo je bilo ozračje med nami, tudi med prvimi popi, ki so bili tukaj, bilo je neverjetno. Imeli so univerzitetno izobrazbo, a so se prilagajali vsem vrstam dela: zlasti kopianju s cepini, lopatami, delati ceste, greznice.

Agnese: Vsakič ko se je v soboto vračal, mi je pripovedoval, kaj se rojeva. Zaželela sem si to videti. Preživela sem čudovite dneve, otroci so bili zadovoljni, sama sem pričakovala še enega otroka. Dva dni pred vrnitvijo se zgodi kaj? Dobila sem popadke, pokličem babico iz Incise in me pogleda in pravi: "Ne boš prišla do bolnišnice, ni časa". Tako se je rodila Maria Regina. Pri krstu jo je Fede položil na Marijin oltar in jo posvetil Mariji. Bili smo presrečni. Tako jo je Marija, ko je bil čas za to, vzela in je vstopila v fokolar.

Tino: Zame je močno, ker je Regina skupaj z Maurom odgovorna za mestece El Diamante v Mehiki. Zato prva, ki se je rodila v Loppianu, pelje naprej drugo mestece. Zato prisrčen pozdrav tudi njim.

(glasba)

Agnese: Leta '67 smo rekli: povežimo to izkušnjo. Tako smo prišli na počitnice za tri mesece. V tej hiši ni bilo vode, ni bilo elektrike, toda otroci so bili presrečni, zadovoljni. Ko je bil čas za odhod, smo rekli popam: "Gremo!" Rekle so nama: "Otroci molijo, da bi se vidva spreobrnila in bi ostali tukaj".

(glasba)

Tino: Da, bilo je zelo lepo živeti tukaj prve čase, ko je prihajala Chiara. Spominjam se, da sem pripravljaj ploščice, da bi ji pokazal, kakšna tla bodo. Vse je spremljala. Zelo družinski trenutki.

Mario Piazza: Za nas Chiara ni bila kdo ve katera oseba, ker je tako pogosto prihajala, da je postala del družine: občasno nas je spraševala katekizem, druge stvari ...

Agnese: Ko smo bili v Montelfiju, je prihajala in je bila pri nas doma, otroci so igrali na kitaro, Chiara je bila z otroki, jih božala, sedeli so pri kosilu za njeno mizo.

Tino: Danes se zahvaljujem Bogu, kajti kdor zapusti očeta, ženo, otroke in njive, res prejme stokratno. Če bi ostal v Bergamu, ne vem, če bi družina ostala povezana.

Marco Vannacci: V naših družinah živimo iste težave kot družine zunaj, tudi tukaj je nezaposlenost, tudi tukaj so težave kot v svetu. Imamo pa dodatno to: imamo vero, da odrasli in otroci ostajamo v Loppianu, da še naprej gradimo Loppiano s to vero, z isto tedanjo vero, to je vera v ljubezen.

Samuele Vannacci: Minilo je več generacij in po mojem se moramo zlasti truditi, da gremo ven: ven, ker je treba v svet prinašati ta Ideal, ki je bil osnoven za nastanek Loppiana, da bi ustanovili Loppiano.

(glasba)

CLAUDIO: Zdaj se bomo povezali z Loppianom. Vidim Mileno Bigoni.

Živjo, Milena, dober dan!

MILENA: Da, hvala, Claudio! Pozdrav vsem iz Loppiana v Toskani! Smo pred svetiščem Marija Božja porodnica, z menoj je precej prebivalcem mesteca.

Moji starši Ester in Giommi Bigoni so bili med prvimi družinami, ki so se preselile v Loppiano v šestdesetih letih. Tukaj je še nekaj drugih družin iz tistih let ustanavljanja, to so naši "pionirji": Giusi, Rina, Ester, Piera, Matteo ... in še veliko, veliko drugih!

Loppiano šteje danes 800 prebivalcev iz 65 narodov. Nekateri so stalno tu, drugi ostajajo tu za določen čas.

Z menoj sta Fatima in José, sta iz Paname, tu so še njuni trije otroci. Bi se predstavili?

Austin Arel: Imenujem se Austin Arel, imam 16 let in obiskujem drugi letnik srednje šole.

Liza Maris: Imenujem se Liza Maris, imam 13 let in hodim v osnovno šolo.

Lean Marie: Imenujem se Lean Marie, imam 8 let in hodim v tretji razred.

Milena: Fatima, bi nam povedala, kaj vas je spodbudilo, da ste za določen čas pustili svojo deželo, svojo službo, in prišli sem?

Fatima: Želeli smo se odpovedati svojemu udobju in (odstrani 'poglobili') poglobiti bratstvo, edinost. Na začetku je bilo težko, a močno smo čutili v srcu, da moramo iziti iz sebe in se usmeriti k drugim, k drugim družinam, da moramo ljubiti in graditi to bratstvo. To je prava pravcata šola življenja.

Milena: Kaj pa Jose?

Jose: Za prihod smo nameravali vzeti kredit, a potem sem dobil štipendijo za specializacijo v kemiji prav v Italiji. Zato smo lahko prišli. To je bil znak, potrditev s strani Boga, njegova volja za našo družino.

Milena: Hvala, hvala! Nekaj smo že videli o začetkih Loppiana, a kakšno je Loppiano danes?

Mauro, ti si se vrnil po nekaj letih v Loppiano. Kakšen vtis je naredilo nate?

Mauro: Po kar 37 letih! Zopet živim v Loppianu in reči moram, da se je zelo razvilo, čeprav je korenina vedno ista.

Milena: S čim se ukvarjaš zdaj?

Mauro: Z drugimi skrbim za sprejem obiskovalcev. V teh štirih mesecih sem (odstrani 'v kratkem času') tako videl priti muslimanske študentke, budiste, Loppiano je preplavilo tisoč mladih iz vse Italije, gen, ki so imeli tukaj svoj kongres; potem sto in sto obiskovalcev, nenazadnje občinski svetniki in škof, ki tukaj pogosto prihaja zaradi aktivnosti škofije Fiesole.

Milena: Kaj po tvojem iščejo ljudje, ki prihajajo v Loppiano?

Mauro: Nekaj smo slišali prej. Prav gotovo je to kraj, kjer začutijo vedrino, udejanjeno edinost, živo bratstvo, mnogi ob odhodu pravijo: tukaj sem našel svoj dom. Zdi se mi, da bi lahko rekel, da so našli Marijino mesto.

Milena: Hvala, Mauro! V Loppianu je tudi podjetniška cona. Pred dvema dnevoma smo šli posnet nekaj posnetkov in nekaj zgodb.

OBRTNA CONA – KOOPERATIVA – DATI NA KUP

Milena Bigoni Sem pred obrtno cono Lionello Bonfanti v Loppianu. Odprta je bila leta 2006 in v njej je 24 aktivnosti. Evo Gullo, predsednico EdC Spa bi rada vprašala: Kako se spoprijemate s tem težkim kriznim časom?

Eva Gullo , EdC Spa: Kot vsa podjetja v Italiji se trudimo najti rešitve, ki bi izražale skupnost, podelitev. To se nam zdi ključ, da bi se soočili s krizo in jo premagali. Nekaj podjetij nas je z bolečino zapustilo, druga so se preselila, prišla pa nova in nastala nova in to zahvaljujoč občestvu med podjetniki. Ta izkušnja se nam zdi bistvena in značilna za življenje tukaj v obrtni coni.

Glasba, prizori iz raznih podjetij

Letizia Mirri, Legno Service & Art S.r.l.: Naše podjetje je nastalo v zelo bolečih okoliščinah iz drugega podjetja, ki je na žalost moralo prenehati z delovanjem, saj je imelo že dolgo probleme. Zlasti pa ga je kriza čisto iztirila. Konec leta 2012 smo bili prisiljeni na hitro reči: Dovolj! Pred nami je bil pravi zid, nismo imeli več ničesar, nobene gotovosti, zato smo bili obupani, brez prihodnosti, brez dostojanstva.

Giovanni Mazzanti, družabnik GM&P consulting network: Ko me je Letizia poklicala po telefonu, mi je rekla: "Odločili smo se zapreti." To me je prizadelo, ker jih poznam in vem, kako so pridni. V sebi sem si rekel: Storiti moramo nekaj, da bi podjetje lahko začelo znova ali pa s kako spremembo, da bi bilo mogoče začeti z nečim.

Letizia Mirri: Pomislili so na novo aktivnost in uspeli smo opeko za opeko zgraditi podjetje, ki po dveh letih začenja kar dobro delovati in to je bil za nas preporod.

Giovanni Mazzanti: Prepričani smo, da se v trenutkih krize ne smemo prepustiti, podleči, ampak se povezati, kajti iz odnosa pridemo do rešitve.

Letizia Mirri: V nedeljo pogosto rečem svojemu možu: Kako lepo, jutri je ponedeljek in se vrnem v službo. To je zame veliko zadovoljstvo, želja po nadaljevanju.

Glasba

Eva Gullo: Podjetniška cona je prava stalna delavnica v vsakodnevnem življenju med podjetniki, delavci in vsemi prebivalci cone. To je tudi kraj, ki vzgaja na primer s šolo civilne ekonomije, s tečaji, z delavnicami-šolami za mlade, tudi v sodelovanju s toskansko regijo. prizori: napis na zidu: Ne sodi dneva po sadovih, ki si jih prejel, ampak po semenih, ki si jih posejal. (Robert Luis Stevenson)

Milena Bigoni: Cooperativa Loppiano Prima je nastala v Loppianu leta 1973. Že nekaj let je kmetijski del zaupan Fattoria Loppiano.

Gabriele Guidotti, Cooperativa Loppiano Prima: Imeli smo izredno skupščino, na kateri smo delničarjem predlagali spremembo statuta, da bi lahko razširili aktivnost in dodali nove aktivnosti.

Giuseppe Bacci, Fattoria Loppiano: Ekonomska kriza iz leta 2010 rojeva precej velik problem glede zaposlenih. Naš odgovor je bil v poti podeljevanja med zaposlenimi, ki so si začasno zmanjšali plačo – zdaj prejemaajo znova celotno plačo. Podjetje pa je začelo z raznimi novostmi. Najprej je predelalo proizvode, poskrbelo za sprejem, za didaktiko, da bi pokazali, kako proizvajamo. Z idejo "pridi in poglej".

Milena Bigoni: Vrednote občestvene ekonomije – zastonjskost, medsebojnost, kultura dajanja - lahko živimo vsi, čeprav nismo podjetniki. In to je izkušnja dajanja na kup, prostora podelitve.

Giacomo Reggioli: Dati na kup je konkretna in takojšnja pobuda za osebe, ki so sedaj v težavah, je prostor, kamor daje tisti, ki lahko kaj prinese, in kdor je v potrebi, lahko vzame. Dajanje in prejemanje imata isto vrednost.

Ana Calabrò: Vzpostavljajo se zelo pomembni človeški odnosi, prijateljstva, ki so za življenje; nekaj čudovitega je in vsak dan znova me preseneča.

(ploskanje)

CLAUDIO: Hvala Loppianu s tem ploskanjem. Kasneje se bomo še enkrat povezali z vami. Tudi tam se spoprijemajo z izzivi sedanje ekonomske krize. A Loppiano je tudi kraj, kamor prihaja veliko mladih z več koncev sveta. Prav včeraj, na 1. maj, se je v Loppianu kot vsako leto srečalo kakih tisoč mladih Italijanov.

glasba

Nino (Italija): Osnovna tema dneva je bila outside, iti ven. Zakaj to? Ker nas je več kot tisoč mladih in bi radi spodbujali kulturo dialoga, kulturo srečanja in se tako srečali z drugim in odprli naša vrata drugim.

Sally (Egipt): Poslušamo glasbo, praznujemo, a tudi premišljujemo. Skupina mladih iz Erbila v Iraku nam je poslala video posnetek, v katerem pripovedujejo, kako tam živijo mir. (kratek prizor iz Iraka) Obstajajo bolečine in nasilje, a tudi znamenja upanja, edinosti in bratstva.

Kareem (Palestina) z odra: (...) Zdaj se počutim kot doma, našel sem zaklad, ki sem ga iskal. Rečem lahko, da sem druga oseba.

Anna (Italija): Za ta 1. maj smo pripravili tudi razstavo s trinajstimi stojnicami, s katerimi smo hoteli pokazati vse aktivnosti delovanja mladih, in ne samo teh, iz gibanja v socialni. Tako smo hoteli pokazati na družbeno mrežo, ki že obstaja in je zelo gosta.

glasba

(ploskanje)

CLAUDIO: To je čas, ko se srečuje veliko mladih in otrok po svetu za spodbujanje miru.

To, kar smo pravkar videli iz Loppiana, je eden od sestankov Tedna za zedinjen svet, ki poteka te dneve in katerega center je letos v Coimbatorku v Indiji.

Jutri pa bodo otroci začeli iz Wellingtona (Nova Zelandija) štafeto za mir z imenom Tek za edinstvo. Skozi različne časovne pasove bo šel kar skozi 150 mest na petih celinah in se končal v Honoluluju na Havajih!

Living Peace v Kairu

Jutri se začne v Kairu v Egiptu *Living Peace*: "Student's Youth World Peace Forum: Let's Bridge". Udeležilo se ga bo 1200 učencev, profesorjev in članov združenj s podobnimi dogodki v drugih državah po vsem svetu. Povedati hočejo, da je čas za mir, ura, da bi ga živeli in se ga naučili ustvarjati. *Living Peace* ima kot temo dialog med kulturami, rodovi in verstvi. O tem pripoveduje z razstavo del učencev, z umetniškimi izrazi, delavnicami, izkušnjami z različnih koncev.

Living Peace se je začel pred štirimi leti v šoli v Kairu in se razširil v 136 mest v 103 državah. Danes je pritegnjenih 70.000 otrok, najstnikov in odraslih. Kocka miru in njenih šest stavkov, ki jih je treba živeti, je postala program za spodbujanje miru in bratstva po šolah. Vsakdanji sestanek je ob 12h s "time-out", ko se vsi ustavijo in molijo ali razmišljajo v prid miru.

(ploskanje)

Opeka za prihodnost v miru v Džakarti v Indoneziji

Živeti "kocko miru". To se je zgodilo v Džakarti v Indoneziji 350 muslimanskim otrokom iz 12 vasi in kakim petdesetim učiteljem in staršem ter nekaj krščanskim animatorjem. *Pendopo* (avditorij na odprtem) sultanove palače je sprejel igre, ples, petje, pripovedi o tem, kako so živeli šest stavkov na kocki. Konec dopoldneva še time-out za mir. Pobuda se bo nadaljevala vse leto v drugih mestnih četrtih in vaseh.

(ploskanje)

CLAUDIO: Zdaj se bomo vzpeli na Ande v Peruju.

Na 4000 metrih nadmorske višine leži majhen kraj z imenom Bolivar, ki ga prav gotovo ne poznate. Pojdimo tja skupaj.

Spiker: Ko so nam v AMU govorili o Bolívarju, smo se vsi vprašali: "Zakaj neki so šli tja?" Verjetno boste tako mislili tudi vi, ko boste slišali za ljudstvo, ki se je pred stoletji naselilo na vrhovih perujskih Andov, od najbližjih mest jih loči več ur vožnje po gorskih ovinkastih cestah.

Ko gledam te ovinke, pod katerimi je prepad, na pustolovski vožnji z avtobusom, zaradi katere se počutimo kot v mešalcu, je to vprašanje še bolj upravičeno: Zakaj so se hoteli tako izključiti?

Mi, ki smo prišli iz Italije, smo menjali tri letala in se vozili več kot 15 ur, bili smo v bogatem in kaotičnem mestu Lima in videli veliko perujskih lepot, preden smo začeli s temi 14 urami pustolovščine.

Ko smo prišli v kraj, nam je bilo takoj jasno, da smo za ljudi zanimivi: ne samo zato, ker smo tujci, ampak ker zaslužijo naša blede lica, ogorela od sonca, pridevnik "gringos", belci, ki so prišli od zunaj.

Toda to niti ni velika prepreka glede na odnos prebivalcev Bolívarja s Francescom, ki je prišel že večkrat kot predstavnik AMU.

Deklice: "Francesco!" "Francescooooo!"

Spiker: Spoznal nas je z drugim stebrom Bolívarja, s patrom Emeteriom, ki je v teku let znal razlagati sanje in potrebe teh ljudi.

Pater Emeterio: Starše več skupnosti sem vprašal: "In če bi bila tu šola? Ki bi nudila tudi kosilo? In možnost bivanja? Ki bi poskrbela za vaše otroke?" "Ah! Na tak čudež čakamo že leta dolgo!"

Spiker: Tako se je začel projekt izgradnje nove šole v kraju, organizirane drugače kot so bile prejšnje.

Pater Emeterio: Preko Gibanja sem spoznal AMU, Akcijo za zedinjen svet, druge skupine, župnije in Nove družine, ki podpirajo del projekta. Začeli smo s petimi, šestimi posvojitvami v šoli.

Profesor: Učitelji delamo v tem duhu družine, kakor pravi pater Emeterio: "edinost svetega Frančiška Asiškega".

Gospa 1: Ta šola je nastala zlasti za revne in zato, da bi lahko obiskovali šolo tisti, ki živijo daleč. To je veliko delo, ki ga je naredil pater Emeterio.

Gospa 2: Imamo tudi menzo. Zame je resnično velika pomoč.

Spiker: Zbrali smo njihove prošnje in pomagali skupaj z mnogimi drugimi, da so se te sanje uresničile. Potem ko smo več dni spremljali te otroke na njihovih poteh, vidimo, kako pomembno je ustvarjati nove, drugačne poti.

Smo razumeli skrivnost Bolívarja? Preden smo se vrnil, so nam Perujci rekli, da so nas tam vzljubili. Zdaj smo se vrnil, a lahko bi rekli, da smo mi vzljubili prebivalce Bolívarja.

(ploskanje)

CLAUDIO: Hvala, Gianpaolo, za tvoj popotni dnevnik!

Kdor bi hotel izvedeti kaj več o Bolivarju in o drugih projektih AMU, lahko pogleda na spletni strani www.focolare.org.

Izkoristimo priložnost, da pozdravimo številčno veliko skupino, ki nas neposredno spremlja iz Trujilla na severu Peruja! (ploskanje) Ostajamo v Južni Ameriki, točneje v Venezueli.

Spiker: Na Trgu republike v Maracaibu se je začel 4. bienale umetnosti, ki ga pripravlja kateder Chiara Lubich z univerze Cecilio Acosta. Tema je ena od njenih najbolj znanih strani: "To je velika privlačnost modernega časa: potopiti se v najglobljo kontemplacijo in vendar ostati med ljudmi, človek ob človeku". Več kot 90 umetnikov se je izrazilo ustvarjalno, z veliko domišljije in umetniške žilice. To je znak upanja v težki družbeni situaciji Venezuele.

(ploskanje)

Zopet se bomo povezali z Loppianom.

Milena, kje si zdaj?

MILENA: V Loppianu ima sedež tudi Univerzitetni inštitut Sophia, center za izobraževanje in akademsko raziskavo, ki deluje od leta 2007. Letos ima 116 študentov, diplomantov in gostov. Nekateri profesorji in študentje so tukaj z nami.

Danes dopoldne so imeli odprti dan, da bi lahko študentje spoznali, kakšen način študija in metodologije uporablja Sophia. Je mednarodni inštitut, v katerem se ne srečujejo samo različne kulture, ampak vsak dan izkušajo dar vsake kulture za drugo in je srečanje med različnimi disciplinami.

Radi bi nekoga spoznali. Tukaj je Gošia iz Poljske. Ti si študirala finance. Rada bi te vprašala, kaj se ti zdi na kratko, v čem je inovativni duh Sophie ...

Gošia: Najbolj zanimiva novost je, da sta tukaj življenje in študij neločljivo povezana. Stvari, ki jih študiramo, vstopajo v življenje, v vsakodnevno sožitje. Zame je zato odkrivanje drugega in taki sta bili ti dve leti.

Milena: Hvala, Gošia! Spoznajmo še koga. Tu je Noemi. Ti si spoznala Sophie, to univerzo preko poletne šole Sophie v Argentini. Potem je tu David iz Mumbaya. Obiskuje tečaj kulture edinosti in igra bas kitaro v glasbenem ansamblu mladih iz Loppiana.

Potem je tu Ivan iz Ukrajine, prvi letnik političnih študijev. Kako poteka vaš dan? Zdi se mi, da so zelo polni.

Ivan: Da! Polni in zanimivi. Poleg predavanj, študija in izpitov se trikrat na teden srečamo z vsemi iz Sophie, ko je čas za globoko podelitev in dialog. Zaradi vedno večjega nasilja in vojn je zadnje mesece nastala delavnica, v kateri spoznavamo razloge za spopade, možnosti za mir, ampak v meddisciplinski viziji.

Milena: Hvala, Ivan! Tu je Gloria, ti si iz Bužumbure v Burundiju. Vemo, da so za tvojo državo dramatični trenutki. Povej nam kaj.

Gloria: Da, izkoristila bi to priložnost, da bi pozdravila svoje sonarodnjake. Živimo in molimo za vas. Upam, da boste slišali te moje besede. Med seminarjem sem spoznala idejo

občestvene ekonomije: to me je spodbudilo, da sem prišla v Sophio. Ko sem prišla sem, sem razumela, da moram najprej spremeniti sebe in šele potem ekonomijo.

Milena: Hvala, Gloria! Končala bi z Declanom. Declan je profesor za teologijo in filozofijo.

Declan: Po dveh letih študija v Sophiji študentje odhajajo z novim načinom, kako biti oseba, z novo zmožnostjo gledati na svet, razlagati aktualne probleme in dajati inovativne rešitve, ki jih svet zelo potrebuje.

Milena: Hvala! Linija se vrača v Rim.

Claudio: Hvala, Milena!

Kot v vsaki družini je naše srce tam, kjer je trpljenje najhujše ...

Zdi se, da nam sodobno dogajanje servira eno tragedijo za drugo, da nam kar zmanjkuje sape: potres v **Nepalu**, brodolomi v Sredozemlju, **vedno slabša** politična situacija v **Burundiju**.

Sredi tolikšne bolečine in tolikšnega uničenja pa lahko odkrivamo znamenja upanja: dva otroka, ki sta preživela dve različni tragediji: prvi 4 mesece star, ki so ga potegnili živega izpod ruševin po 22 urah; drugi je bil rešen, ko so se prevrnili čolni z begunci, ki vsak dan poskušajo preko Sredozemskega morja priti v Evropo.

To so ikone upanje.

Tragedija, ki nas je pretresla, je pobje več kot 140 krščanskih študentov iz Garisse na vzhodu Kenije. Imamo dve pričevanji: profesor John Nyambege in Mary Mutungi, gen, ki je pomagala sestavljati telesa mladih, preden so jih izročili njihovim družinam.

John Nyambega, profesor na Katoliški univerzi vzhodne Afrike (angleško): *Kot univerzitetni profesor delim bolečino staršev in vseh. Kakor bi umrl del mene. Vse je bilo za nas presenečenje. Nihče ni nikoli pomislil, da bi lahko vzgojne ustanove postale cilj napada.*

Ta dogodek je povezal ljudi iz različnih življenjskih poti, različnih verstev, da bi živeli skupaj s tistimi, ki so izgubili svoje drage. To je vsem dalo nov čut za edinost, vprašujemo se: kaj je narobe v naši družbi?

Kot člani Gibanja smo se množično napotili k tem prizadetim družinam. Gen so jih obiskali tako v mrtvašnici kot v bolnišnici. Volontarji in drugi so zbrali vse, kar so lahko, in dali prizadetim družinam, da bi se tako povezali z njimi v tem tako tragičnem trenutku.

Mary Mutungi (angleško): *Odšli smo tja, da bi potolažili družine, ki jih je prizadel teroristični napad v Garrissi. Nikoli si ne bi mogla predstavljati ali sanjati, da bom tam.*

Usklajevanje je vodila ekipa Rdečega križa, odpeljali so nas v eno od mrtvašnic, da bi pomagali identificirati žrtve. Moj Bog, bilo je zelo težko zame! Nisem si mogla predstavljati, da so bila ta trupla človeška bitja. Vse moje misli so se osredotočile na zapuščenega Jezusa, iznakaženega! Ta izkušnja me je globoko spremenila.

Tam sem bila priča sestavljanju, čiščenju in celo ličenju, da bi bili obrazi vsaj malo podobni ljudem, ki so mu pripadali. To dejanje ljubezni je bilo zelo primerno, ker bi tako lahko družine zadnjič pozdravile svoje drage v čim boljšem stanju ...

Ob vsem tem sem hvaležna mami Chiari, ker me je naučila ljubiti, ljubiti brez mere. Hvala! (ploskanje)

CLAUDIO: Zdaj bi se morali povezati s Kenijo z mariapolijem Piero blizu Nairobija, kjer nas spremljajo. Tam je Lili Mugombozi, urednica revije Living City Africa: Lili, kakšno je zdaj stanje v državi?

Lili Mugombozi: Pozdravljen, Claudio, pozdravljeni vsi! Najprej bi se radi zahvalili vsemu svetu za bližino, molitve in številna sporočila, ki smo jih prejeli z vseh koncev med temi strašnimi trenutki. Še vedno vlada velik strah, nezaupanje, a ljudje so se znova dvignili po prvem strašnem pretresu, zopet ima pogum za naprej. Življenje se nadaljuje. Kljub novim grožnjam vseh vrst verjamemo še naprej v možnost vesoljnega bratstva. Prav to lahko rečem v tem trenutku. Hvala, pozdrav vsem!

CLAUDIO: Hvala tebi, Lili! (ploskanje)

Hvala, Lili! Pozdravljamo tebe in vse, ki so s teboj v tem trenutku.

Lili: Hvala! Pozdrave iz mesteca Piero.

Pred nekaj dnevi je bil v Rimu Pascal, eden od fokolarinov, ki ki živi še z dvema drugima v Alepu v Siriji. Fokolarine pa so v Damasku. Ostali so tam kljub štirim dramatičnim letom vojne. Uradne številke govorijo o več kot 220.000 mrtvih, od teh je vsaj 70.000 žrtev med civilisti in 11.000 otrok). Poslušajmo, kaj nam je rekel Pascal.

Pascal: Razmere v Siriji se zelo razlikujejo od kraja do kraja, zato je ponekod mirno, čeprav je občutiti splošno težko stanje, drugje pa, kot v Alepu, kjer je fokolar, se vse zelo hitro spreminja. Greš od doma in ne veš, če se boš vrnil.

Mi živimo skupaj z nevarnostjo, zato smo psihično zelo napeti, vse naše bitje je budno, ker se lahko v vsakem trenutku zgodi nekaj hudega in zato je to zelo napeto in dolgoročno je naporno. Vodo imamo enkrat na teden po dve uri, elektriko eno uro na dan, ko je v redu. Velikokrat je bilo v nevarnosti tudi naše življenje. Ko pa živimo z drugimi, ko delimo bolečino drugih, imamo odgovor, pravo motivacijo, da ostanemo v tej deželi.

Ni tako, da bi hoteli nenehno živeti v bolečini. V Alepu kljub vsemu poskušamo z družinami, z mladimi in otroci najti kak razlog za praznovanje. Zakaj? Da bi se spomnili tega, da je že to, da smo skupaj, razlog za življenje.

Vemo, koliko ljudi danes hoče podeliti z nami izkušnjo fokolara, torej duhovnosti. Če pomislimo na konkretno pomoč, ki je prišla in je še potrebno, da prihaja, ker so ljudje izgubili vse, imamo veliko ljudi, ki so dobesedno izgubili vse. Zato je ekonomska pomoč vsekakor pomembna. Zlasti pa je po mojem glavna pomoč to, da delamo za mir, da bi postal mir slišen, kajti zdi se, da je normalno, da je v Siriji vojna.

Ljudje so hvaležni Chiari, ker so izkusili, da je ljubezen, ki gre onkraj vseh računov, najlepša in najbolj resnična stvar in da ta ljubezen, ko vidijo, da so fokolarini in fokolarine ostali tam, kaj vse Delo naredi zanje, razumejo, da je to res, da je najbolj resnična stvar in zato nekaj, kar največ velja.

Ko smo videli spletno povezavo, je bilo zelo lepo, ker so mnogi, ko so videli, kako živijo družine v Mehiki, v Nigeriji, ljudi, ki so predstavljali povezavo To je resnična zgodovina, sestavljena iz nas in mi smo del nje in naša bolečina je del njih. Smo ena sama družina, ki ima svoje ... In ta družina ni zaprta sama vase, odprta je na vse, kar se dogaja okoli. Menim, da je to lepa družina!

(ploskanje)

CLAUDIO: Vemo, da se je na veliko veselje vseh Pascal vrnil živ in zdrav v Alepo.

Ne uspejo spremljati neposrednega prenosa, ker ni elektrike, a malo prej nam je Pascal poslal sporočilo po whatsappu, da je zelo težko in nekatere družine so pred težko odločitvijo: ostati ali oditi iz tako ljubljene dežele. Te odločitve so, piše, “močne kot smrt” in vendar, dodaja: “vlada veselje”...

Pozdravljamo tudi 65 mladih, ki so prišli kljub velikemu tveganju na srečanje v enega od krajev v državi. Pišejo nam, da so to dnevi “veselja, globine in luči”.

Skupnosti iz Sirije in iz Iraka so nas prosile, naj se zahvalimo vsem vam za ekonomsko in duhovno podporo, za bližino, posebej po zadnji spletni povezavi.

O nujnosti najti nove poti za mir in spravo kot načinu za manjšanje nasilnega ekstremizma so govorili 21. in 22. aprila na Združenih narodih. Tja je bila med drugimi verskimi voditelji povabljen tudi Emmaus. Poslušajmo odlomek iz njenega govora.

Emmaus: Danes ni čas za polovičarstvo. Če obstaja ekstremizem nasilja, je nanj treba odgovoriti – razen v primeru samoobrambe ali obrambe zlasti slabotnih in preganjanih – je treba odgovoriti s prav tolikšno korenitostjo, a na način, ki je strukturno drugačen, to je z 'ekstremizmom dialoga'! Tak dialog zahteva, da smo popolnoma pritegnjeni vanj, je tvegan, zahteven, poln izzivov, meri na to, da pri korenini odreže nerazumevanje, strah in željo po maščevanju.

Ali ne bi morala Organizacija združenih narodov na novo premisliti svoje poklicanosti, predelati svojega temeljnega poslanstva? Kaj pomeni danes biti organizacija “združenih narodov”, če ne to, da je to ustanova, ki v resnici dela za *edinost* narodov v spoštovanju njihovih zelo bogatih identitet? Prav gotovo je bistveno delati na ohranjanju mednarodne varnosti, toda varnost, čeprav je nujna, ne pomeni nujno isto kot mir.

Veliko je signalov, da bi lahko iz hude mednarodne situacije končno prišla na dan nova zavest o potrebnosti skupnega delovanja za skupno dobro, bogati ali manj bogati narodi, bolj ali manj oboroženi, konfesionalni ali ne, s pogumom, da na novo “izumijo mir”.

Verstva hočejo biti to, kar so, ne orodje, ki ga izkoriščajo druge sile, morda tudi za najvišje cilje, niso obrazec, nastal za delovno mizo, za reševanje spopadov ali kriz, temveč duhovni proces, ki se konkretizira in postane skupnost, ta pa deli in osmisli veselje in trpljenje današnjega človeka ter vse usmerja k uresničenju ene same univerzalne človeške družine.

(ploskanje)

CLAUDIO: Predraga Emmaus in Jesus, vstopimo še bolj v to, kar se je zgodilo na OZN, poskusimo razumeti pomen tega.

Emmaus, kaj si doživljala, ko si prišla tja in govorila v tako osrednjem prostoru za mednarodne odnose?

Emmaus: Iskreno povedano sem bila zelo vesela. Ko sem prišla tja, sem čutila, da ta zbor ljudi: šefov držav, v vsakem primeru političnih osebnosti iz različnih držav, ki so del Združenih narodov, potrebujejo skrajno pomoč in končno imajo pogum, da to povedo in da zaprosijo za pomoč verske voditelje, da prosijo za pomoč etiko, da prosijo za pomoč duhovnost. Rekli so nam točno tako: »Potrebujemo vas, potrebujemo vašo modrost«. Razumela sem, da je krik na pomoč tega tako specifičnega zbora krik današnjega človeštva in da moramo nekako na to odgovoriti. Razumela sem, da je tam naše mesto in da tja vnašamo že konkretizacijo, ker smo prinesli zgled zedinjenega sveta. Vse, kar smo slišali do zdaj v povezavi, dokazuje, da je to res.

Claudio: V svojem govoru si uporabila močne izraze. Medije je najbolj prevzel izraz "ekstremizem dialoga". Kaj si hotela s tem povedati?

Emmaus: Ko sem vstopala v dvorano, sem čutila, da hočem s svojim sporočilom prinesiti spodbudo za spremembo, za korenito spremembo miselnosti, da obrnejo na glavo paradigmo, na kateri je temeljil do tedaj, ker temelji na paradigmi, ki hoče še največ varnost in zaradi tega se trudi za strpnost, za mirno sožitje zaradi svojega lastnega interesa. Sama pa sem razumela, da je treba zaigrati vse in da je treba nasproti fundamentalizmu, ki so ekstremistični, da je treba proti fundamentalizmu postaviti še en ekstremizem, ki bi prevladal in sicer ekstremizem nekoga, ki zna postajati do konca eno z drugimi, ki zmore popolnoma zaigrati samega sebe, da bi le ustvarjal odnose dialoga. To pa lahko naredi le tisti, ki ljubi, ne tisti, ki se hoče braniti, ampak nekdo, ki hoče druge premagati z ljubeznijo.

Zaradi tega sem razumela, da tu ne gre za združene narode, ampak za edinost narodov, ne za zavezo civilizacij, ampak za civilizacijo zaveze, da bi bilo tako vse obrnjeno na glavo in bi razumeli, da je možno graditi zedinjen svet, da že obstaja počelo zedinjenega sveta, a ta je možen samo, če začnemo z ljubeznijo in da je samo ljubezen skrivnost za uspeh. (*ploskanje*)

Claudio: Jesús, se ti zdi, da je ta priložnost, ta dogodek, pa naj je še tako pomemben, samo osamljen primer ali kako gledaš na to ti?

Jesús: O tem sva se pogovarjala takoj za tem, ker se nama je zdelo zelo pomenljivo tudi za Delo, a ne samo to, tudi za verstva, za delovanje verstev v svetu, za politiko samo.

Osebno sem prepričan, da gre za dva vidika. Prvi je sam dogodek. To je pomenilo, da je bila karizma edinosti vidna na najbolj primernem kraju. Če pomislimo, da smo karizma edinosti in da je naš ideal, da bodo vsi eno, ni bolj primernega kraja, da bi na glas govorili o tem idealu kot so to Združeni narodi. Z zornega kota vidnosti karizme, ne toliko zaradi nas samih, ampak kot služba današnjemu človeštvu. V tem pomenu je vidnost posodobitev karizme, ki razkriva vse njegove možnosti za ta trenutek, zato nam daje moč, da še bolj delamo.

Povem po resnici, da težko govorim danes po tem, ko sem slišal o dogodkih, ker lahko rečemo veliko stvari. A govorimo, kakor je vedno govorila Emmaus: Ne nosim sebe, ampak je za menoj vse Delo. To nam daje moči, da še naprej delamo tako.

Druga pomembna stvar se mi zdi sam govor Emmaus, to kar je zdaj povedala, da je treba postaviti na glavo. Po mojem – tako sem to razumel in takoj povedal Emmaus in drugim – je

Emmaus pripeljala do skrajnosti politični izraz. S tem hočem reči, da je vodila h koreninam. Ko je rekla: ne združeni narodi, ampak edinost narodov, ne zaveza civilizacij, ampak civilizacija zaveze, je osvetlila tisto pred-politično osnovo: edinost, civilizacija, saj to manjka današnji politiki, to je bistveni razlog za izgubljenost politike, za zmedenost, ker manjka temelj. Če ne delajo politiki na osnovi ne zadenejo v bistvo, kaj je njihov cilj.

V tem smislu in zato se nam zdi, da to ne more biti nekaj izoliranega, moramo nadaljevati in delati na vseh frontah.

Claudio: Zato je nekaj, kar poziva vse nas?

Emmaus: Vse.

Claudio: Kateri so po vašem koraki, ki jih moramo zdaj delati, da bi delali v tej smeri, da bi gradili mir?

Emmaus: Samo dve besedi bi rekla: Ena: ne prenehajmo verjeti v to, ker je zelo pomembno, vsaj mi. Biti gotovi, da je možen mir. In če kdo rahlo popusti, naj bo ob njem nekdo, ki mu bo rekel: Ne, je možno, prepričan sem. Tako da ne bi popustili v tej veri. Okrepiti se moramo v tej veri.

In druga: storiti vse in v tem vse, kakor je vsakemu možno, in govorimo o miru, spodbujajmo mir s komer koli, ki je ob nas, ustvarjajmo javno mnenje, da je mir možen. Glejte: očitno je, da večina ljudi hoče mir, večina človeštva hoče graditi bratski svet. To je tiha večina in je manjšina tista, ki govori in hoče vojno, ki hoče graditi nasprotje miru.

Mi imamo dar, s katerim lahko vodimo tiho množico, se postavimo na čelo te množice, ki hoče mir, in da lahko rečemo: Mi smo z vami, vsi skupaj hočemo mir. In prepričana sem, da bomo pri tem uspeli! (*ploskanje*)

Jesús: Tu v Centru razmišljamo, čim prej bi radi poklicali vse sile Dela, ki delujejo na političnem in pre-političnem področju, zato tudi kulturnem področju, da bi kapilarno delali na tem, kar pomeni vitalno, a tudi ustvarjali javno mišljenje, da govorimo v parlamentih, da vplivamo na javno mnenje preko medijev. Moramo do konca izkoristiti to priložnost.

CLAUDIO: Hvala!

Emmaus: Hvala vam! (*ploskanje*)

Claudio: To, o čemer govorimo, nas vodi k izredni aktualnosti Chiarinega govora pred dvajsetimi leti prav na Združenih narodih. Poslušajmo odlomek iz njenega govora.

Chiara:

Gibanje fokolarov meri na edinost med posamezniki, med skupinami, med narodi; sanja o prihodnji resničnosti, ki bi jo lahko izrazili z besedo "zedinjeni svet" in tako ustvarja v svetu mir.

Ne predlaga, spodbuja, gradi miru na visoki ravni, kot to velja za OZN, ampak v človeštvu, med ljudstvom, med ljudmi različnih jezikov, ras, narodnosti in vere. (*ploskanje*)

In katera je vez edinosti, kaj poraja mir?

Ljubezen, ljubezen, ki utripa v globini vsakega človeškega srca. Za Kristusove učence je lahko v tako imenovani agape, ki je deležnost pri sami ljubezni, ki živi v Bogu: močni

ljubezni, zmožni ljubiti tudi tistega, ki ljubezni ne vrača, ampak napada, kot je to sovražnik, ljubezni, ki je zna odpuščati.

Za tistega, ki je drugačnega verskega prepričanja, se ta ljubezen lahko imenuje dobrohotnost in jo izraža "zlato pravilo", ki napravlja mnoga verstva dragocenejša in to pravi: "Stori drugim, kar bi hotel, da je storjeno tebi. Ne stori drugim, kar ne bi hotel, da je storjeno tebi."

Za tiste, ki nimajo vere, lahko ta ljubezen pomeni filantropijo, solidarnost, nenasilje.

Ljubezen torej, človeško-božja ljubezen, ki ne izključuje ljubezni, ki se opira samo na človeško osnovo in povezuje moške in ženske, otroke in ostarele, ljudi vseh družbenih slojev, in daje, da so eno samo srce.

Posledice so tako na duhovni kot na materialni ravni: bolj ali manj polna podelitev, a vedno v ozračju miru. (...)

Ta medsebojna ljubezen, ta edinnost, ki daje tistemu, ki jo živi, veliko veselja, pa zahteva zavzemanje, vsakdanjo vadbo, žrtev.

In pri tem se kristjanom pokaže v vsem sijaju in dramatičnosti beseda, za katero svet noče slišati, ker jo ima za neumnost, absurd, nesmisel.

Ta beseda je križ.

Nič dobrega, koristnega, plodnega ne moremo ustvariti v svetu, ne da bi poznali, ne da bi znali sprejeti napor, trpljenje, z eno besedo, ne da bi znali sprejeti križ.

Ni šala zavzemati se, da živimo in prinašamo mir! Potreben je pogum, potrebno je znati trpeti. (...)

Če bi ljudje sprejemali trpljenje iz ljubezni, trpljenje, ki zahteva ljubezen, bi prav gotovo lahko trpljenje postalo mogočno orožje, da bi darovali človeštvu njegovo najvišje dostojanstvo: da se nimajo le za skupek narodov drug ob drugem, pogosto v borbi med seboj, ampak eno samo ljudstvo, ki ga lepša različnost vsakega in ki varuje istovetnost vsakega. (...)

Vse vodilne osebnosti mednarodnega življenja čutijo v enaki meri nujnost, da na novo pregledajo pomen vzajemnosti, ki je eden od stebrov mednarodnih odnosov, a tudi osnova naše duhovnosti in zato našega delovanja. Medsebojnost zahteva, da premagamo stare in nove logike razvrščanja in namesto tega vzpostavljamo z vsemi odnose, kakršne zahteva prava ljubezen. Ta medsebojnost zahteva, da prvi delujemo, ne da bi postavljali pogoje in pričakovali kaj od drugega. Pripelje do tega, da drugega gledamo kot drugega sebe in zato na tej črti mislimo na vse vrste pobud: razoroževanje, razvoj, sodelovanje. (...)

Ni dovolj izključiti vojno, ustvariti je treba pogoje, da bi vsak narod začutil, da lahko ljubi domovino drugega kakor svojo v medsebojni in nesebični izmenjavi darov. (...)

Prav gotovo bodo vojne vedno obstajale, dokler ne bo vstopil novi duh, saj najdejo vse mogoče izgovore, da bi vzbujali vojne. Potrebno je spremeniti dušo, potrebno je imeti drugačno dušo.

Zdaj je veliko odkritij, novosti, napredujejo sredstva obveščanja, razvija se tehnika. A v svetu ni prišlo do duhovnega napredka. V svetu je potrebno imeti drugačno dušo, več ljubezni. Prav to moramo prinašati! (ploskanje in glasba)

CLAUDIO: Bilo je leta 1997 in vendar se nam zdijo te besede zelo, zelo aktualne: *“imeti drugačno dušo, imeti več ljubezni”*. Obvezujemo se, da bo vsak peljal naprej v svojem okolju, posebej v najbolj bolečih okoliščinah, kakor smo videli tudi preko te spletne povezave.

Končujemo! A dovolite mi še kratko reklamno obvestilo. Te dneve je založba Citta Nuova izdaja knjigo *Edinost postaja zgodovina*, v kateri vedno bolj spoznavamo lik Pasqualeje Foresija, našega Chiaretta, ki je tu v dvorani. (ploskanje)

Druga pomembna novost je *Zgodba luči*, Chiarina zgodba, kakor jo je napisal Iginio Giordani Foco. Izhajala bo v nadaljevanjih v reviji “Nuova Umanità”. To je njegova mojstrovina in je hotel, da je objavljena šele po njegovi smrti.

Še zadnjič se povežemo z Loppianom, tokrat ste v dvorani, kajne, Milena?

Milena: Da, Claudio. Smo vsi skupaj. Velik pozdrav in vsi iz mesteca se zahvaljujejo. Zdi se mi, da lahko rečem v imenu vseh: Verjamemo, hočemo mir in naredili bomo vse, da bi prišlo do miru. (ploskanje)

Claudio: Pozdrav vsem v Loppiano!

To ploskanje pomeni, da se tudi mi obvezujemo živeti skupaj z vami za mir.

Med to neposredno povezavo je prišlo nekaj sporočil, ki vam jih bomo prebrali:

»Zbranih nas je 40 duhovnikov iz več držav vzhodne Afrike, zbrani smo v Kigaliju v Ruandi na našem letnem srečanju. Z nami je tudi lokalna skupnost. Izražamo svojo edinost, da bi prinašali Ideal v svet. Zelo smo veseli, ker smo povezani z veliko Chiarino družino v svetu. Pozdrav!«

In še pozdrav iz mošeje v Marbelli v Španiji, imam Allal Bachar: *»Ko spremljam vse te lepe novice: naj vas Bog blagoslovi!«* (ploskanje)

Iz Tenerife nam pišejo Eva, Maria Chiara in Marigi: *»Hvala za ta širok pogled na ves svet, da delimo z vso globino življenje in zlasti bolečino vsakega. V gotovosti hodimo skupaj naproti edinosti. V tej povezavi imamo ključ, da živimo tudi najstrašnejše dogodke v svetu v teh dneh.«*

Zdaj še pozdrav, a nujno moramo omeniti, da boste na spletni strani povezave našli celotno zvezo in jo lahko ponovno pogledate v enem od trinajstih jezikov, posamezne posnetke lahko prenesete ali podelite na družbenih omrežjih.

Hvala za darove, ki jih pošiljate in zaradi katerih je mogoče imeti to povezavo!

Naslednjič je povezava 20. junija ob 12h.

Hvala in pozdrav vsem! (ploskanje)